

Mijn moeder was bij de golfclub tegen een man van Greenpeace aangelopen. Willem. Een man met een snor. Ik haat snorren. Mijn vader had nog aan de beheerder van de golfclub gevraagd wat een man van Greenpeace eigenlijk op onze club deed. Hij bleek daar een heel hoge functie te hebben. Mijn moeder werd verliefd. Niet veel later stopte ik met het overmaken van mijn zakgeld naar Greenpeace. Mijn vader had gezegd dat het geld bij Greenpeace niet altijd terecht kwam waar het zou moeten.

Toen mijn vader ons huis verliet, had mijn moeder zich in de wc opgesloten omdat ze geen gedag wilde zeggen. Ik vloog hem om zijn nek, want ik wilde hem tegenhouden. 'Als jij weggaat, ga ik gedragsproblemen vertonen.'

'Lente.' Mijn vader probeerde zich van me los te maken. 'Je mag bij me langskomen zo vaak je wilt.'

'Maar je bent nooit thuis.'

'Daar ga ik verandering in brengen,' zei hij.

'Dat heb je al honderd keer gezegd. Als je vertrekt, ga ik expres onvoldoendes halen.'

‘Jij kan helemaal geen onvoldoendes halen.’ Hij aaide me over mijn hoofd. ‘Je bent nog nooit thuisgekomen met een cijfer lager dan een acht.’

‘Hoe weet jij dat? Je was er nooit. Je zat altijd op je werk.’

‘We gaan elkaar echt vaker zien. Dat beloof ik. En nu moet je me loslaten.’

‘Ik ga drieën en vieren halen en dan moet ik volgend jaar naar het vmbo en dan kom ik bij allemaal asociale kinderen in de klas. Dan raak ik aan de drugs en dan bellen er over een paar jaar twee politieagenten bij je aan omdat ze mij in de goot hebben gevonden met een overdosis.’

‘Ik bel je vanavond meteen op.’

‘Het was een vergissing van mama. Iedereen kan zich wel eens vergissen. Ze heeft er spijt van. Dat weet ik zeker.’ Ik klemde me nog harder aan hem vast. ‘Die man heeft een snor. Ik haat snorren. Dat weet jij ook. Je kan me hier niet met zo iemand achterlaten.’

‘Daar heeft je moeder voor gekozen.’

‘Je had vaker thuis moeten blijven. Denk je dat mama het leuk vond, altijd een lege plek in bed naast zich.’

‘Ik ga niet naar het andere eind van de wereld. Ik blijf in de stad wonen. Ook vanaf mij ben je binnen

vijf minuten bij de zee. We kunnen er ijs gaan eten wanneer we maar willen.'

'Mama kan naar die golfclub komen waar jij nu zit. Zonder die man. Dan beginnen jullie gewoon opnieuw.'

Mijn vader probeerde zich weer van me los te maken, maar ik bleef hem net zolang vasthouden tot ik hoorde dat er in de wc werd doorgetrokken. Toen liep hij naar zijn auto en kwam mijn moeder de gang in lopen. Ze deed de deur dicht en sloeg haar armen om me heen, maar ik rukte me los en rende naar boven. Naar mijn kamer.

Een uur later stond Willem voor de deur. Of we zin hadden om iets leuks te gaan doen. Madurodam of zo. In zijn snor zaten etensresten. Ik nam me voor om mijn ouders zo snel mogelijk weer bij elkaar te krijgen.

Noa was de eerste die een spreekbeurt moest houden. Ze vond het niet eerlijk dat ze meteen na de zomervakantie moest, want daardoor had ze maar weinig tijd om het voor te bereiden. Ze deed het over de Tweede Wereldoorlog.

Op het digibord liet ze een zwart-witfilmpje over de Joden zien. Dat de Joden in goederenwagons werden gestopt en naar concentratiekampen in Oost-Europa

werden vervoerd. Iedereen was stil en keek. In die concentratiekampen werden ze vermoord. Vergast. Dat liet ze niet zien.

Opeens zag ik alles onscherp. Het werd zo erg dat ik de Joden geeneens meer zag. Ze waren vage vlekken geworden.

‘Heb je dat vaker?’ vroeg juf Brenda.

‘Nee,’ zei ik.

‘Ben je gisteren laat naar bed gegaan?’

‘Ook niet.’

‘Misschien moet je een bril,’ zei juf.

‘Tsunami moet een bril!’ riep Jamie.

‘Ik heet Lente!’ schreeuwde ik terug.

Delano begon te lachen. Hij probeerde zich in te houden maar hij moest toch lachen. Ik stak mijn middelvinger naar hem op.

‘Geen ruzie,’ zei juf. ‘We zijn met een spreekbeurt bezig.’

‘Inderdaad,’ zei Noa.

Ik mocht op de eerste rij gaan zitten en Merel Holtkamp moest naar achteren want zij zag alles wel scherp. Ze was het er niet mee eens, maar het moest van juf Brenda. Vooraan zag ik het eerst scherp maar daarna wéér onscherp. Ik zei er niks van. Ik zat al op de eerste rij. Nog verder naar voren ging niet.

‘Die concentratiekampen zijn musea geworden,’ zei Noa. ‘Als herinnering aan de Jodenvervolging. Je kunt er zo naartoe als je wilt. Het Nederlandse elftal is er geweest toen ze met het EK in Polen zaten.’

We stonden in een propvolle tram naar huis en deden wie het hardst kon lachen. Noa en ik. Dat hielp als je somber was. We waren somber geworden door haar spreekbeurt. We hadden het niet verwacht. Joshua moest op het laatst huilen om het filmpje over de Joden. Hij werd door juf Brenda getroost. Juf zei dat Noa de rest van het filmpje moest overslaan en met haar spreekbeurt moest wachten tot Joshua klaar was met huilen. Iedereen vond het zielig voor de Joden. Het was al heel lang geleden maar we vonden het nog steeds zielig.

Eerst lukte het niet maar opeens begon Noa te lachen. Een vrouw kwam de tram in met een chihuahua onder haar arm. Die had een jasje aan en een mutsje op. Het was helemaal niet koud en toch had hij het aan. Eerst begon Noa nep te lachen, maar daarna werd het echt. Ik begon ook. Het ging steeds harder. We hielden elkaars hand vast. Mensen in de tram keken ons aan en wisten niet waarom we lachten. Je moest ook echt goed kijken om die chihuahua in de

armen van die vrouw te kunnen zien. We trokken ons er niets van aan. We wilden zo hard lachen als we konden. Om niet meer somber te zijn. We lachten ons kapot. Ik won. Noa zei dat zij had gewonnen maar dat was niet zo.

De volgende dag deden we het weer. Op het schoolplein. Iedereen stond om ons heen en Jamie was scheidsrechter.

‘Start!’ schreeuwde hij.

We begonnen keihard te lachen. Ik won weer maar Jamie zei dat Noa had gewonnen. De anderen vonden dat ook. Ik niet. Op een gegeven moment kon ik Noa geeneens meer horen, zo hard had ik staan lachen. Dus. De anderen waren tegen mij.

Juf Brenda kwam eraan. Ze dacht eerst dat we iemand tegen de grond hadden gedrukt en hem uitlachten. Ik vroeg of zij scheidsrechter wilde zijn. Ze wilde. Noa en ik concentreerden ons en begonnen op het startsein te lachen. Mijn hoofd begon opeens te bonken en mijn handen trilden. Ik dacht dat het door het lachen kwam.

Juf zei dat we allebei even hard lachten. De andere kinderen waren het met haar eens. Ik gaf het op. Daarna moesten we naar binnen. Mijn handen bleven

trillen en toen ik ging zitten werd alles weer even onscherp.

We renden het schoolplein af. We gingen kinderpostzegels verkopen. Juf Brenda had uitgelegd hoe je moest verkopen maar dat wisten we al want in groep zeven hadden we ook gelopen. Je moest altijd zeggen waarvoor je kwam en je moest altijd de namen van de mensen invullen op het formulier. Dat was logisch. Als ze niet thuis waren moest je niet-thuisbriefjes in de bus doen, maar dat deden we niet want we hadden geen zin om nog een keer langs te gaan.

Ik was de snelste van iedereen. Noa was iets sneller maar dat kwam doordat ik struikelde bij de stoeprand. Eigenlijk was ik de snelste.

Noa en ik gingen samen want we wilden niet met Merel en Fleur Holtkamp, omdat die niet konden rennen. Ze wogen samen meer dan honderd kilo en wij gooiden ze altijd af bij trefbal. We deden een wedstrijd-je wie de meeste postzegels kon verkopen. Nathan en Joshua gingen samen, en Jamie en Delano ook. Wij lagen voor. Wij hadden al aangebelld toen Jamie en Delano nog geeneens bij een huis waren.

We konden een 'betoverend' reisje naar de Efteling winnen. Met de hele klas. Er was een nieuwe water-

show in de Efteling gekomen, zei Stichting Kinderpostzegels in de folder die we kregen. Aquanura. Die kon je gaan zien. Wij wilden in de Python. Niemand had zin in Aquanura, want op de foto's zag het er saai uit.

Het thema was: geef kinderen een veilig thuis. Je zag een foto van een jongen die niet in een veilig huis woonde. Hij bestond echt. Hij woonde in een gevaarlijke wijk met straatbendes die kinderen beroofden en mishandelden, maar door Kinderpostzegels was hij in een veilig weeshuis gestopt, waar hij nu gelukkig was. De klas die de meeste postzegels verkocht, won.

Ik tikte Noa aan. 'Ik hoef geen bril.'

'Wie zei dat?'

'De brillenwinkel. Ze hebben een test gedaan. Mijn vader en ik konden zo binnenlopen. Zonder afspraak. Ik zag alles scherp.'

Noa bleef staan en keek me aan. 'Ik denk dat een bril jou geeneens zo slecht zou staan.'

'Maar ik hoef er geen een. En als ik er wel een zou moeten, had ik lenzen genomen.'

We liepen naar het volgende huis. Er stond een grote Mercedes voor de deur. We hoopten dat ze thuis waren en veel postzegels zouden kopen.

'Jij moet zeggen dat je ook iets ergs hebt meege maakt,' zei ik. 'Dat helpt. Dan kopen ze meer.'

‘Zeg het zelf,’ zei Noa. ‘Ze kennen mij hier in de buurt. Straks gaan ze naar mijn ouders toe.’

‘Mij kennen ze ook.’

‘Dan gaan we verderop en dan zeg jij het.’

‘Jij kunt het beter,’ zei ik. ‘Jij kunt het beste toneel-spelen van iedereen.’

‘Jouw ouders zijn gescheiden,’ zei Noa.

‘Dat heeft niets met het thema te maken.’

‘Wel. Je kunt zeggen dat je geen eigen huis hebt, dat je steeds van het huis van je moeder naar dat van je vader moet en weer terug. Dat is ook erg, zo’n leven.’

‘Hou je mond, Noa.’

‘Als je er dan zielig bij kijkt, kopen ze meer.’

‘Hou je mond.’ Ik stopte en keek haar aan. Ze hield haar mond. ‘Ik zorg ervoor dat mijn ouders weer bij elkaar komen.’

‘Dat lukt je toch n...’

‘Hou je mond!’

We renden een bejaardenhuis in. Daar hoefde je niet ver te lopen, want ze woonden allemaal boven op elkaar en het waren rijke bejaarden die altijd veel postzegels kochten. Die mensen verstuurden nog kaarten in plaats van e-mails.

Noa en ik hadden het meeste verkocht. Merel en Fleur Holtkamp waren tweede geworden. Ze staken al-

lebei hun middelvinger naar ons op toen juf vertelde dat wij het meeste hadden verkocht maar wij negeerden hen gewoon.

Ik bleef dus bij mijn moeder in ons huis wonen. Het huis was vreselijk groot. En leeg. In het begin speelden Noa en ik nog verstoppertje maar daar vonden we al snel niks meer aan omdat je een uur kon lopen zoeken zonder iemand te vinden.

Mijn vader had meer dan de helft van alle spullen meegenomen naar zijn appartement in Bezuidenhout. Daarom galmde het in ons huis steeds als je iets zei, vooral in de gang en de woonkamer. Als ik kwaad was en iets naar mijn moeder schreeuwde dan echode het. Mijn moeder wilde vloerkleden kopen om het te verhelpen, maar dat was er steeds niet van gekomen.

Mijn vader had de hele bovenste etage van een appartementencomplex gekocht. Als de deur van de lift openging, stond je in zijn gang. Hij had geen sleutel nodig om de voordeur te openen maar een code. Die moest je intoetsen. Er zat één afstandsbediening in het appartement waar je alle verlichting en elektrische apparatuur mee kon bedienen. Je kon vanaf de bank in de woonkamer de televisie uitzetten en de afwasmachine in de open keuken aandoen.